

HAD IK MAAR LEUKE KINDEREN

Gedichten en gezongen gedichten

Eerste druk, 2019

© 2019 Erik van Os

Uitgegeven door Uitgeverij Rubinstein

Prinseneiland 43, 1013 LL Amsterdam

info@rubinstein.nl

Vormgeving: Villa Grafica

Omslagbeeld: Anne van den Berg www.annabay.nl

ISBN 978 90 4762 686 2 | NUR 306

Alle rechten voorbehouden

www.erikvanosenellevanlieshout.nl

www.rubinstein.nl

Erik van Os

**HAD IK
MAAR
LEUKE
KINDEREN**

Gedichten en gezongen gedichten

RUBINSTEIN

*Opgedragen aan
mijn leuke kinderen*

Voorwoord

Al sinds het verschijnen van mijn eerste versjes voor kinderen in 1989, maakte ik van sommige versjes liedjes. Dat doe ik nog steeds en dat was het uitgangspunt voor deze uitgave.

Er zijn nog mensen die weten wat een cd is, maar dat worden er steeds minder. Daarom zijn enkele gezongen gedichten uit deze bundel te beluisteren via Spotify. Om te beginnen heb ik zelf mijn ukelele ter hand genomen en mijn leuke kinderen en leuke vrouw ingezet als achtergrondkoortje. Daarnaast hebben andere muzikanten gedichten op muziek gezet. En er volgen er nog meer.

Je kunt je afvragen of een liedtekst poëzie is.

Je kunt je afvragen of een gedicht poëzie is.

Voor mij is poëzie een dubbele espresso op een Italiaans terras, maar ook een pot kamillethee aan de keukentafel, een rijmende reclamezin of een Sesamstraatliedje, een badeend in zee of een schelp in de gootsteen, muziektheater of dans. Maar musical gaat over mijn grens.

Sommige gedichten, of ik ze nu voor kinderen schrijf of voor volwassenen, willen gezongen worden, andere laten zich liever zien op een podium van papier.

Lees wat je lief is.

Zing mee.

Of doe het alle twee.

Uit de inhoud

Ik duw dromen dubbel, heb te weinig ouders
om een huis van te bouwen, probeer bloemen
te begrijpen, zoek naar een rots van vlees
en bloed, trek leugens zomerjurken aan.

Ik verlang naar een veranda, verdwaal
tot sluitingstijd, zorg voor vuisten
op voorraad, strijk kreukels uit
de hoge hoed van de toekomst.

Ik hang niet samen, bel niet terug,
ga niet op oude dromen af, wacht
op taal van ons vertrouwde merk.

Ik voel me zo goed mogelijk.
Kennelijk ben ik de enige
met begrip voor mijn situatie.

En ze leefden

Iemand moest het doen: geboren worden op 8 december 1963, mijn naam dragen van jongs af aan de tijd nemen, zo lang zo vaak zijn ouders tot last zijn als hij kon.

Iemand moest mij laten: iemand die bestond uit een vader en een moeder. Een kind hadden zij gewenst, zou kneedbaar zijn als klei. Zij geloofden in Spartaanse sprookjes en toen kregen ze mij.

Efteling

Er was geen weg terug. En die bleef
ik nemen tegen beter weten in.

Ik zou tot sluitingstijd verdwalen
voor mijn moeder mij kwam halen

in het pretpark met de borsten
van de kunststof zeemeermin.

Schuldig

Ik heb niets gedaan. Alleen iets
gezegd. Nu sta ik voor mijn moeder

terecht. Haar tranen stellen zich op
in rijen van twee. Woorden worden

geladen met nijd, een van haar
trouwste kameraden. Wie ben ik

om haar te verdenken van verdriet
met voorbedachten rade. Nog even

laat ze me leven. Wacht ze.
Tot ze schiet.

Wiegeliedje

Ach, mijn schattige schuldgevoeltje,
kom maar bij mij op schoot.

Ach, mijn schattige schuldgevoeltje,
jongen, wat word je al groot.

Een knuffel, een kusje?

Of liever wat lekkers?

Jij mag het zeggen, hoor,
zeg het me maar.

O, wil je weer spelen?

Dan zet ik je neer.

Mijn liefje, mijn liefje,
wat word je toch zwaar.

Ach, mijn schattige schuldgevoeltje,
jongen, wat ben je al groot.

Als je zo doorgaat met groeien en groeien
dan pas je straks niet meer op schoot.